

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agenția Națională de
Administrare Fiscală**

**Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor**

Agencia Națională de Administrare Fiscală

Str. Apolodor nr.17
Sector 5 , .X.,
CP 050741
Tel : +021 319 97 54
Fax : +021 336.85.48
e-mail:Contestatii.ANAF@mfinante.ro

DECIZIA NR. 37 / 2016
privind soluționarea contestației depusă de
SC .X. SRL- în insolvență
înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor - Agenția
Națională de Administrare Fiscală sub nr. A_SLP 24/08.01.2016

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. prin adresa nr.X./04.01.2016, înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor sub nr. A_SLP 24/ 08.01.2016 asupra contestației formulată de SC .X. SRL cu sediul în .X., .X., .X., jud. .X., înregistrată la ONRC sub nr. .X., CUI .X., prin SCA .X. potrivit împuternicirii avocațiale aflată în original la dosarul cauzei.

SC .X. SRL contestă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.F.X./26.10.2015 emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr.F-.X./26.10.2015 de organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X. pentru suma de **.X. lei** reprezentând:

- .X. lei taxă pe valoare adăugată
- .X. lei accesorii aferente taxei pe valoare adăugată
- .X. lei impozit pe profit
- .X. lei accesorii aferente impozitului pe profit
- .X. lei accesorii aferente impozitului pe dividende datorat de persoanele fizice

Față de data comunicării deciziei de impunere, respectiv **27.10.2015** potrivit adresei de înaintare a titlului de creanță, contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.207 alin.(1) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind

expediată la data de **25.11.2015** potrivit datei înscrisă pe recipisa societății de curierat, aflată în original la dosarul cauzei.

Potrivit art.352 alin.(1) și alin.(2) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, constată că sunt îndeplinite dispozițiile art.205, art 206, art.207 și art.209 alin.(1) litera c) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la data formulării contestației, și este legal investită să soluționeze contestația formulată de SC .X. SRL.

I. Prin contestația formulată, referitor la veniturile realizate din activitatea de comercializare en gros a legumelor și fructelor, SC .X. SRL precizează că prețul de vânzare al unui produs se formează în funcție de mai mulți parametri și nu există temei legal în sensul de a fi obligată să practice același preț pentru toți clienții. Totodată susține că exemplele date de organele de inspecție fiscală sunt nerelevante deoarece reprezintă un procent neînsemnat din vânzările efectuate de societate. Politica societății a fost de maximizare a vânzărilor pentru a nu deține stocuri în exces.

Referitor la veniturile realizate din activitatea de comercializare cu amănuntul a legumelor și fructelor, SC .X. SRL precizează că din punct de vedere al realității operațiunilor totul s-a desfășurat în concordanță cu legislația în materie, iar mărfurile intrate au fost vândute cu adaos comercial. Contestatoarea precizează că avea produse pe care le-a comercializat la un preț scăzut (având stocuri în stare de expirare) și produse pe care le-a comercializat la prețuri mai ridicate (având stocuri scăzute în stare proaspătă).

În ceea ce privește realitatea și legalitatea tranzacțiilor derulate în comercializarea cu amănuntul și en gros a legumelor și fructelor, SC .X. SRL precizează că organele de inspecție fiscală nu au analizat activitatea societății ci s-au bazat doar pe niște note explicative date de o parte dintre clienți. Totodată, organele de inspecție fiscală au susținut anumite necorelații doar la 8 clienți și în baza declarațiilor acestora au procedat la aprecierea întregii activități și la recalcularea bazei de impozitare fără a ține cont de prevederile art.64 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, respectiv facturi și alte documente pe care societatea le-a întocmit pentru livririle efectuate. De asemenea, contestatoarea precizează că modul de determinare a prețului mediu la estimare este eronat.

Referitor la penalitățile și a dobânzile stabilite, societatea contestă faptul că organele de inspecție fiscală nu au prezentat detaliat modul de calcul al acestora.

Având în vedere cele precizate, SC .X. SRL solicită anularea Deciziei de impunere nr.F-.X./26.10.2015.

II. Urmare inspecției fiscale desfășurată la SC .X. SRL, organele de inspecție fiscală au constatat că același sortiment de legume și fructe a fost comercializat en gros în aceeași zi la clienți diferiți, în cantități aproximativ egale, la prețuri de livrare mult diferite fără nicio justificare economică.

În anul 2013 și 2014 s-a constatat că SC .X. SRL a realizat o marjă a profitului net cu mult sub media realizată de unități care desfășoară același obiect de activitate. Din verificarea prin sondaj a documentelor și datelor în format electronic și din constatările organelor de control din cadrul Direcției Regionale Antifraudă 5 .X. s-a constatat că societatea a înregistrat în evidența contabilă venituri din vânzarea de produse la prețuri subevaluate, consecința fiscală fiind diminuarea masei profitului impozabil și a bazei de impunere a TVA.

În vederea stabilirii realității și legalității tranzacțiilor derulate, organele de inspecție fiscală au verificat și analizat baza de date de pe suporturile informatice cuprinzând evidența tehnico-operativă și contabilă a societății, au verificat prin sondaj documentele puse la dispoziție și au ținut cont de constatările inspectorilor antifraudă urmare a controalelor încrucișate efectuate la comercianții care au fost clienți ai SC .X. SRL.

În urma controalelor încrucișate efectuate la clienții contestatoarei s-a constatat că SC .X. SRL proceda astfel: clientul se prezenta la vânzător, alegea sortimentul de legume fructe, acestea erau cântărite, cumpărătorul primea un bilet pe care era înscrisă cantitatea achiziționată și prețul de cumpărare. Cu biletul, clientul mergea la facturare, primea factura și chitanța dar pe valori mai mici decât cele înscrise în bilet. Pentru diferența plătită în plus clienții nu primeau niciun document care să ateste valoarea achitată. Din explicațiile date de clienți a rezultat că prețul înscris pe factură era unul scriptic, care nu reflecta realitatea, prețul plătit efectiv de cumpărători fiind cu 30-60% mai mare. Totodată, s-a constatat că SC .X. SRL nu emitea facturi pentru toate mărfurile livrate sau încasau sume de bani peste valoarea înscrisă în facturi, sume care nu au fost înregistrate în evidența contabilă.

Referitor la comercializarea cu amănuntul a fructelor și legumelor, organele de inspecție fiscală au constatat că notele de recepție întocmite în baza avizelor de însoțire a mărfii, de la gestiunea en gros la gestiunea cu amănuntul cuprind, într-un procent însemnat, mărfuri cu un adaos comercial foarte mic cuprins între 0,001% și 1% , care ulterior au fost vândute, gestiunea acestora descărcându-se prin emiterea de bonuri fiscale succesive, la interval de câteva secunde, bonuri fiscale ce conțin denumirea produselor, cantitatea în aceeași ordine ca cea menționată în notele de recepție.

Organele de inspecție fiscală au constatat că în perioada ianuarie 2013-martie 2015, SC .X. SRL a înregistrat prețuri scriptice de vânzare cu

amănuntul subevaluate, care de fapt reprezintă vânzări către diverși clienți pentru care nu a emis documente care să reflecte prețul real de livrare. Pentru descărcarea gestiunilor en gros cu cantitățile de mărfuri vândute s-au întocmit documente fictive de transfer către gestiunea cu amănuntul. Diferența dintre prețul subevaluat și prețul real de vânzare era încasat fără a se întocmi vreun document care să ateste încasarea. Pentru cele constatate, organele de inspecție fiscală s-au bazat pe răspunsul dat prin nota explicativă de administratorul contestatoarei care a recunoscut că a vândut marfă fără a emite documente de livrare, pe relatările clienților societății care au fost controlați de inspectorii antifraudă, precum și din evidența tehnico-operativă a gestiunii cu amănuntul din care a reieșit modul cum se transfera fictiv marfa la gestiunea cu amănuntul, respectiv descărcarea de gestiune efectuându-se prin emiterea de bonuri fiscale succesive la interval de câteva secunde, bonuri fiscale ce conțin denumirea produselor, cantitatea în aceeași ordine ca cea menționată în notele de recepție.

Totodată, din analiza evidenței tehnico-operative a contribuabilului au fost identificate situații când, pentru același produs, de aceeași calitate, același preț de achiziție, înregistrat în aceeași foaie de magazie pentru care nu există proces verbal de degradare calitativă sau vreun alt document care să justifice o diminuare a prețului de vânzare, a utilizat discreționar prețuri de vânzare diferite pentru care nu există niciun fundament economic.

De asemenea, organele de inspecție fiscală au constatat că impozitul pe dividende în sumă de .X. lei aferent dividendelor distribuite în martie 2013 din profitul anului 2012 trebuia plătit până la data de 25.01.2014, fapt pentru care au fost calculate dobânzi/majorări de întârziere și penalități de întârziere în sumă de .X. lei.

Având în vedere cele constatate, organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X. au înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul .X., Sesizarea penală nr..X./03.12.2015, împreună cu Procesul verbal nr..X./26.10.2015 întocmit în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale cărui constatări se regăsesc și în Raportul de inspecție fiscală nr.F-.X./26.10.2015 care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.F-.X./26.10.2015 contestată, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute la art.9 alin.(1) lit.a) și c) din Legea 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul

cauzei, precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, se rețin următoarele:

Referitor la suma de **.X. lei** reprezentând:

- .X. lei taxă pe valoare adăugată
- .X. lei accesorii aferente taxei pe valoare adăugată
- .X. lei impozit pe profit
- .X. lei accesorii aferente impozitului pe profit

cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor se poate investi cu soluționarea pe fond a contestației, în condițiile în care organele de inspecție fiscală au înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul .X., Sesizarea penală nr..X./03.12.2015, împreună cu Procesul verbal nr..X./26.10.2015 întocmit în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale cărui constatări se regăsesc și în Raportul de inspecție fiscală nr.F-.X./26.10.2015 care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.F-.X./26.10.2015 contestată, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute la art.9 alin.(1) lit.a) și c) din Legea 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

În fapt, organele de inspecție fiscală au constatat că SC .X. SRL a înregistrat în evidența contabilă venituri din vânzarea de produse la prețuri subevaluate, consecința fiscală fiind diminuarea masei profitului impozabil și a bazei de impunere a TVA. Urmare controalelor încrucișate efectuate la clienții contestatoarei a rezultat că prețul înscris pe facturile de vânzare era unul scriptic, care nu reflecta realitatea, prețul plătit efectiv de cumpărători fiind cu mult mai mare.

Având în vedere cele constatate, organele de inspecție fiscală au înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul .X., Sesizarea penală nr..X./03.12.2015, împreună cu Procesul verbal nr..X./26.10.2015 întocmit în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale cărui constatări se regăsesc și în Raportul de inspecție fiscală nr.F-.X./26.10.2015 care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.F-.X./26.10.2015 contestată, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute la art.9 alin.(1) lit.a) și c) din Legea 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

În drept, potrivit prevederilor **art.214 alin.(1) lit.a) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală,** republicată, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la data formulării contestației:

“(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă”.

Potrivit acestor prevederi legale, organul de soluționare a contestației poate suspenda prin decizie motivată soluționarea cauzei atunci când, în speță, există indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni care are o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Astfel, între stabilirea obligațiilor fiscale constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr. F-.X./26.10.2015 care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. F-.X./26.10.2015 contestată, și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea cauzei pe cale administrativă.

Această interdependență constă în faptul că, în urma verificărilor efectuate, se ridică problema realității operațiunilor efectuate de societate cu consecința diminuării taxei pe valoarea adăugată și a impozitului pe profit prin înregistrarea în evidența contabilă de venituri din vânzarea de produse la prețuri subevaluate.

În vederea stabilirii realității și legalității tranzacțiilor derulate, au fost efectuate controale încrucișate la clienții contestatoarei constatându-se că aceștia primeau factură și chitanță dar pe valori mai mici decât cele plătite în realitate. Pentru diferența plătită în plus clienții nu primeau niciun document care să ateste valoarea achitată. Din explicațiile date de clienți a rezultat că prețul înscris pe factură era unul scriptic, care nu reflecta realitatea, prețul plătit efectiv de cumpărători fiind mai mare. Totodată, s-a constatat că SC .X. SRL nu emitea facturi pentru toate mărfurile livrate sau încasau sume de bani peste valoarea înscrisă în facturi, sume care nu au fost înregistrate în evidența contabilă.

Drept urmare, organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X., în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, au înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul .X., Sesizarea penală nr..X./03.12.2015, împreună cu Procesul verbal nr..X./26.10.2015 întocmit în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale cărui constatări se regăsesc și în Raportul de inspecție fiscală nr.F-.X./26.10.2015 care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.F-.X./26.10.2015 contestată, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor

prevăzute la art.9 alin.(1) lit.a) și c) din Legea 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

Astfel, chiar dacă condițiile de formă pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA și a profitului impozabil ar fi îndeplinite, petenta nu are drept de deducere în condițiile în care operațiunile nu sunt reale.

Se reține că orice artificiu care are drept scop esențial doar obținerea unui avantaj fiscal, operațiunea neavând conținut economic, va fi ignorat și situația anterioară artificiei respectiv va fi restabilită (CEJ – Cauza 255/2002 Halifax & alții).

Practica judiciară a calificat operațiunile fictive ca fiind operațiuni care “constau în disimularea realității prin crearea aparenței existenței unei operațiuni care în fapt nu există. În acest sens, operațiunea fictivă poate să constea, printre altele, și în cheltuieli care nu au existat în realitate sau care sunt mai mari decât cele reale ori cheltuieli pentru care nu există documente justificative, dar care sunt înregistrate în documentele legale. Înalta Curte a precizat că înregistrarea operațiunilor fictive se poate realiza, fie prin întocmirea de documente justificative privind o operațiune fictivă, urmată de înscrierea în documentele legale a documentului justificativ întocmit care cuprinde o operațiune fictivă, fie prin înscrierea în documentele legale a unei operațiuni fictive pentru care nu există document justificativ”, astfel cum se precizează în considerentele [Deciziei nr. 272 din 28 ianuarie 2013 pronunțată în recurs de Înalta Curte de Casație și Justiție](#), descriere care se circumscrie speței.

Potrivit Codului de procedură penală, cercetarea penală reprezintă activitatea specifică desfășurată de organele de urmărire penală, având drept scop strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptașilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată. Aceste aspecte pot avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Prin Decizia nr. 72/28.05.1996, Curtea Constituțională a reținut că, nu trebuie ignorate nici prevederile art.22 alin.(1) din Codul de Procedură Penală, preluat de art.28 alin.1 din Legea 135/2010 privind Codul de procedură penală potrivit cărora hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile care judecă acțiunea civilă, cu privire la existența faptei și a persoanei care a săvârșit-o.

Totodată, se reține că prin Decizia nr. 95/2011, Curtea Constituțională apreciază că „în ceea ce privește posibilitatea organului de soluționare a contestației de a suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei, Curtea a reținut că adoptarea acestei măsuri este condiționată de înrâurirea hotărâtoare pe care o are constatarea de către organele competente a

elementelor constitutive ale unei infracțiuni asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă. Or, într-o atare situație este firesc ca procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva actelor administrativ fiscale să fie suspendată fie până la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...]"

Se reține că prezenta speță se circumscrie considerentelor deciziilor Curții Constituționale mai sus enunțate, ținând seama de faptul că organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X. în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, au înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul .X., Sesizarea penală nr..X./03.12.2015, împreună cu Procesul verbal nr..X./26.10.2015 întocmit în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale cărui constatări se regăsesc și în Raportul de inspecție fiscală nr.F-.X./26.10.2015 care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.F-.X./26.10.2015 contestată, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute la art.9 alin.(1) lit.a) și c) din Legea 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

În ceea ce privește jurisprudența europeană, Curtea Europeană de Justiție a statuat în mod repetat că pentru a putea stabili existența dreptului de deducere în temeiul unor livrări de bunuri sau servicii este necesar să se verifice dacă acestea au fost efectiv realizate și dacă bunurile sau serviciile în cauză au fost utilizate în scopul operațiunilor taxabile.

În consecință, se reține că autoritățile și instanțele naționale sunt în măsură să refuze acordarea dreptului de deducere dacă se stabilește, în raport cu elemente obiective, că acest drept este invocat fraudulos sau abuziv (a se vedea Hotărârea Fini H.-C.32/03; Kittel și Recolta Recycling-C-439/04 și C-440/04; Mahayben și David C-80/11 și C-142/11 și Bonik-C-285/11).

Se reține că justa înțelegere a prevederilor legale mai sus invocate trimite la concluzia că decizia privind suspendarea cauzei se impune a fi luată ori de câte ori este vădit că soluția laturii penale a cauzei are o înrâurire hotărâtoare asupra dezlegării pricinii.

A proceda altfel, per a contrario, ar însemna să fi ignorat cercetările organelor de urmărire penală efectuate în cauză, în condițiile în care organele de inspecție fiscală au sesizat organele de cercetare penală în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constatându-se indiciile săvârșirii unor infracțiuni.

Având în vedere cele de mai sus, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor nu se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art.214 alin.(3) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora :

“(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu.”

De asemenea, pct.10.1 din OPANAF nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, statuează că :

“Dacă prin decizie se suspendă soluționarea contestației până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluționare competent va relua procedura administrativă, în condițiile art. 213, alin.(1) din Codul de procedură fiscală, numai după încetarea definitivă și executorie a motivului care a determinat suspendarea. Aceasta trebuie dovedită de către organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate [...]”.

Având în vedere cele precizate mai sus, până la finalizarea laturii penale, se va suspenda soluționarea cauzei, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art. 214 alin.(3) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, citat anterior.

2. Referitor la suma totală de .X. lei reprezentând .X. lei dobânzi/majorări de întârziere și .X. lei penalități de întârziere aferente impozitului pe dividende datorat de persoanele fizice, cauza supusă soluționării este dacă acestea au fost stabilite în mod corect, în condițiile în care SC .X. SRL nu a achitat impozitul datorat la termenul legal.

În fapt, organele de inspecție fiscală au constatat că în luna martie 2013 au fost distribuite dividende din profitul nerepartizat și înregistrat în contul 117 ” rezultatul reportat” aferent anului 2012 în sumă de .X. lei.

Impozitul pe dividende datorat în sumă de .X. lei a fost înregistrat în evidența contabilă și declarat în luna septembrie 2014, când au fost achitate dividendele nete către cei 2 asociați. S-a constatat că impozitul pe dividende în sumă de .X. lei aferent dividendelor distribuite în martie 2013 din profitul anului 2012 trebuia plătit până la data de 25.01.2014 potrivit art.67 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal în vigoare în perioada verificată, astfel că au fost calculate dobânzi/majorări de întârziere și penalități de întârziere pe perioada 26.01-25.10.2014.

În drept, sunt incidente speței prevederile art.67 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal în vigoare în perioada verificată, respectiv 14.05.2012-31.12.2014

*“(1) Veniturile sub formă de dividende, inclusiv sumele primite ca urmare a deținerii de titluri de participare la fondurile închise de investiții, se impun cu o cotă de 16% din suma acestora. Obligația calculării și reținerii impozitului pe veniturile sub formă de dividende revine persoanelor juridice, odată cu plata dividendelor către acționari sau asociați. Termenul de virare a impozitului este până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se face plata. **În cazul dividendelor distribuite, dar care nu au fost plătite acționarilor sau asociaților până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende se plătește până la data de 25 ianuarie inclusiv a anului următor.**”*

Față de prevederile legale de mai sus, se reține că în situația în care dividendele distribuite nu au fost plătite asociaților până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende se plătește până la data de 25 ianuarie, inclusiv, a anului următor.

Astfel, pentru dividendele distribuite din profitul net realizat în anul 2012, dar care nu au fost plătite asociaților până la sfârșitul anului 2013 în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, societatea avea obligația plății impozitului pe dividende până la data de 25 ianuarie inclusiv a anului 2014. Societatea contestatoare nu a achitat la bugetul general consolidat impozitul pe veniturile din dividende până la acel termen.

Astfel, în speță devin incidente și prevederile art. 120 alin.(1) și art.120¹ din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

„Art.120 (1) Dobânzile reprezintă echivalentul prejudiciului creat titularului creanței fiscale ca urmare a neachitării de către debitor a obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.”

“Art.120¹ (1) Penalitățile de întârziere reprezintă sancțiunea pentru neîndeplinirea obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv. Dispozițiile art. 120 alin. (2) - (6) sunt aplicabile în mod corespunzător.”

Ca urmare, pentru neachitarea la scadență a impozitului pe dividende, societatea datorează dobânzi/majorări de întârziere și penalități de întârziere stabilite de organele de inspecție fiscală pe perioada 26.01-25.10.2014.

În ceea ce privește afirmația societății potrivit căreia organele de inspecție fiscală nu au prezentat modul de calcul al penalităților și dobânzilor aferente impozitului pe dividende datorat de persoanele fizice, aceasta nu poate fi avută în vedere la soluționare favorabilă a cauzei având în vedere faptul că din consultarea anexei 20 la Raportul de inspecție fiscală, reiese că prin aceasta este prezentat modul de calcul al accesoriilor, respectiv valoarea debitului, termenul scadent, numărul zilelor de întârziere, cotele avute în vedere la determinarea acestora.

Astfel, se reține că în mod legal organele de inspecție fiscală au calculat accesoriile aferente impozitul pe dividende, contestația urmând a fi respinsă ca neîntemeiată pentru suma de .X. lei reprezentând .X. lei dobânzi/majorări de întârziere și .X. lei penalități de întârziere aferente impozitului pe dividende.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei, în temeiul prevederilor legale invocate în prezenta și în baza prevederilor art. 214 alin.(1) lit.a), alin.(3), art.216 alin.(1) și alin.(4) din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu dispozițiile pct.10.1 din OPANAF nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea Titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se:

DECIDE

1. Suspendarea soluționării contestației formulate de SC .X. SRL împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.F-.X./26.10.2015 emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr.F-.X./26.10.2015 de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. pentru suma de **.X. lei** reprezentând:

- .X. lei taxă pe valoare adăugată
- .X. lei accesorii aferente taxei pe valoare adăugată
- .X. lei impozit pe profit
- .X. lei accesorii aferente impozitului pe profit

Soluționarea contestației va fi reluată la data la care contestatoarea sau organul fiscal va sesiza organul de soluționare competent că motivul care a determinat suspendarea a încetat, în condițiile legii, în conformitate cu dispozițiile normative precizate în motivarea prezentei decizii.

2. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de SC .X. SRL împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.F-.X./26.10.2015 emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr.F-.X./26.10.2015 de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. pentru suma de .X. lei reprezentând .X. lei dobânzi/majorări de întârziere și .X. lei penalități de întârziere aferente impozitului pe dividende datorat de persoanele fizice.

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X. sau la Curtea de Apel .X. în termen de 6 luni de la data comunicării, conform prevederilor legale.

**DIRECTOR GENERAL,
.X.**